

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lønningslov for Folkekirkens Tjenestemænd udenfor København og Frederiksberg m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp 2911).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at gøre Rede for dette Lovforslags Tilblivelse og Indhold; jeg kan i saa Henseende henvise til den Betænkning, der er afgivet af det Udvalg, som har været nedsat for at udarbejde Lovforslaget, og de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, samt de Udtalelser, jeg den Gang fremkom med. Derimod skal jeg — ganske kort — gøre Rede for en Del af de Ændringer, der er foretagne i det andet høje Ting.

Ændringernes Tal er ret stort, men de fleste af dem er lidet indgribende, og der har i Folketinget været Enighed om dem alle undtagen 2, nemlig Ændringsforslaget til § 36 og Ændringsforslaget til § 44. De betydningsfuldeste af de vedtagne Ændringer vedrører Lønsatserne. Man har i Folketinget vedtaget, at Lønnen for 1ste Klasse nedsættes med 300 Kr., mod at der til Gengæld rykker 50 Embeder mere end foreslaaet op i 1ste Klasse; tillige har man vedtaget, at der skal rykke 25 Embeder mere op i 2den Klasse, saaledes at den nye 3die Lønningsklasse aflastes med i alt 75 Embeder. Dette vil forøge Udgifterne ved Lovens Gennemførelse med ca. 175 000 Kr. Jeg mener, at denne Ændring gaar i den rigtige Retning, nemlig i Retning af at udjævne Forskellen mellem Lønsatserne. Tillige har man i Folketinget vedtaget at forøge Provsternes Løn, idet den Afgift, der skal ydes af hver Kirke, sættes op fra 30 Kr., som var det foreslaaede Beløb, til 40 Kr.

Til § 14 har Folketinget vedtaget en Ændring, som gør det lettere for de Præster, der sidder under den gamle Lønningsordning, at gaa ind under den nye uden at tabe alt for meget af den Mer-

indtægt, de har haft, og saaledes, at de kan opnaa de Fordele, navnlig med Hensyn til Enkepensionen, som er forbunden med at gaa ind under den nye Lønningsordning.

Ændringsforslaget til § 36, hvorom der var Strid, angaar den saakaldte Gaveparagraf, Spørgsmaalet om Offer afløsningen og hvad dermed følger. I Lovforslaget var det foreslaaet, at naar Offer og Accidenser var afløste, skulde der kunne ydes Gaver i Anledning af kirkelige Handlingers Udførelse eller som Godtgørelse for kirkelig Virksomhed, men vel at mærke ikke til den paagældende Tjenestemand personlig, men saaledes at disse Gaver anvendtes til Fremme af kirkelige eller humane Formaal efter Giverens eller Modtagerens nærmere Bestemmelse. Dette Forslag var stillet enstemmigt af den nedsatte Kommission, og hermed var det altsaa udelukket, at den paagældende Tjenestemand kunde tage imod noget som helst Vederlag for en Embedshandling, medens man har ment i Kommissionen, at der kunde være en Trang til ved Baredaa, Bryllup eller andre saadanne Lejligheder at yde en Gave til kirkelige Formaalets Fremme; denne Gaves Anvendelse skulde da bestemmes ved Samraad mellem Præsten og den paagældende Giver. Man har vel ogsaa tænkt sig derved at aflaste Præstens Budget, idet jo mange Præster yder ikke lidet til Sygepleje og Menighedspleje i det hele, og deres Budget paa dette Omraade kunde aflastes igennem disse Gaver. Jeg skal imidlertid indrømme, at jeg finder, Folketingsudvalget havde Ret, naar det hævdede, at det var ganske urimeligt at sætte en saadan Bestemmelse ind i Lovforslaget, thi det staar naturligvis alle frit til enhver Tid at yde saadanne Gaver. Men det var da nødvendigt at sætte en Bestemmelse ind, som forbød i Fremtiden at modtage Vederlag for kirkelige Handlinger, og det er det, Flertallet i Folketinget har gjort, idet det foreslaas, at der ikke maa modtages Vederlag for kirkelige Handlinger, som udføres indenfor det paagældende Pastorat eller i Købstæder og Landkommuner med flere Pastorater indenfor den paagældende Kommunes Grænser. Man har, idet man har sat denne Begrænsning ind, tænkt paa, at en Præst kunde blive kaldt til et langt borte liggende Sogn, f. Eks. for at holde Gudstjeneste ved et Efteraarsmøde, og da vilde det være urimeligt at forbyde, at han fik sine Rejseudgifter dækket gennem et rimeligt Vederlag.